

Táto relácia pojednáva o možnostiach breathariánstva, teda života bez jedenia jedla, no nie je to kompletný návod. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia.

V písmech je ľudské telo často uvádzané ako chrám Boží. Ano, je to docela neobvyklé privilegium pro jakoukoli duši, dosáhnout tohoto posvátného příbytku, těchto Božských domů, je to opravdu požehnání být znovuzrozen jako lidská bytost. Při několika příležitostech Nejvyšší Mistryně Ching Hai mluvila o vzácnosti tohoto jevu. Být reinkarnován do lidského světa je těžké. Musíte mít dost lidských kvalit. Musíte mít spříznění s rodiči a se společností, s lidmi okolo, se kterými jste se narodili. Velmi obtížné. Potřebujete nějaké zásluhy, abyste byli lidskou bytostí. Museli jste udělat v minulosti něco dobrého, abyste se mohli narodit jako člověk. Jako živý chrám Boží je lidské tělo plně vybaveno podivuhodnými zázraky,

které mohou být probuzeny u těch, kteří jsou duchovně uvědomělí a mají úplnou víru ve Stvořitele všeho života. Inedia, latinský výraz pro „hladovění“ je lidská schopnost žít bez jídla. Od nepaměti vždycky existovali jednotlivci, kteří dokázali přežít z prány, nebo z životadárné životní síly. Díky požehnání Prozřetelnosti, inediaté, lidé, kteří provozují životní styl bez jídla, mohou čerpat na svou výživu energii z přírody: Žijú z čchi, zo zeme alebo z lesa, zo slnka a vzduchu. Využívajú toto všetko. Alebo žijú z lásky. Len z viery. Tito jednotlivci jsou známí jako breathariáni (pranariáni nebo inediaté), solariáni nebo wateriáni, a pocházejí ze všech oblastí života, z různých kultur a všech koutů světa. Vskutku možnosti a zázraky v tomto životě, které nám náš laskavý Stvořitel určil jsou nekonečné, jen se potřebujeme uvnitř spojit, abychom poznali přetékající velikost jako Boží děti. Nejvyšší Mistryně Ching Hai nám láskyplně doporučila týdenní seriály na Supreme Master Television, které nám představují tyto osoby

z minulosti a současnosti, kteří si vybrali žít na Zemi bez jídla. Možná vás budou jejich duchovní příběhy fascinovat, možná se vaše srdce otevrou a vaše obzory rozšíří.

Pozýváme vás teraz s nami sledovať 2. časť z nášho 4-dielneho programu „Anne-Dominique Bindschedler: rovnováha prostřednictvím pranariánského života“ – v relácii Medzi Majstrom a žiakmi.

Zdravíme vás, milí diváci. Pokračujeme na naší cestě do současné Francie, abychom se setkali s Anne Dominique Bindschedler. Mezi přáteli a rodinou známá jako Nuška, žije 65letá Anne-Dominique Bindschedler od září 2010 nezávisle na jídle. V této epizodě Anne-Dominique povypráví zpravodaji Supreme Master Television o své cestě k breathariánství a také o výhodách, které doposud zakusila. Takže, když jste se rozhodla začít s tím procesem, (Ano.) v jakém stavu myslíte jste byla? Vlastně jsem to udělala spontánně v roce 1973, tak jsem to zopakovala v 2011. Jak vidíte, byla to celkem dlouhá cesta, která trvala celé roky, než jsem byla schopna udělat to znovu. V roce 1973 jsem to udělala úplně spontánně.

Jela jsem do Itálie s přítelem, cestovali jsme tam, praktikovali jsme tantrismus a rozhodli se držet půstu. UVědomila jsem si, že jsem vyživována, protože jsem dělala hodně půstů a viděla jsem ten rozdíl. Po 17 dnech jsem se vrátila do Mnichova, kde jsem žila a pomyslela si: „Jíst je zvláštní. Už mě to nezajímá.“ Chodila jsem s lidmi do restaurací, nejedla jsem a myslela si: „Oni dělají tak legrační věci,“ byla jsem na jiné planetě ale bez námahy. Zatímco při půstu je člověk zbaven jídla takže to je... strádání. Ale tentokrát zde nebylo žádné strádání, byla jsem nasycená. Bohužel jsem ale nevěděla, že je možno žít ze světla, a tak jsem z nevědomosti, začala jíst, ale ne proto, že bych měla hlad. A také jsem žila v takové komunitě, kde se dělal angreštový pěnový dort, to byl můj oblíbený moučník s jablečným drobením – tak jsem ho jedla. Přírodní léčitel řekl: „Jíst tohle po 17 dnech, to je šílenství.“ Neměla jsem problém. Nepřestala jsem s koláčem, snědla jsem jeden kousek a velmi dobře jsem ho strávila. Ale pak jste to na celou tuto dobu odložila. (Ano.) Téměř na čtyřicet let. Ano, přesně. Takže, co se dělo během té doby?

No, stalo se to, že po 20 letech... V roce 1973, kdy jsem tuto zkušenost měla, ale neobnovila jsem ji, protože jsem neměla příležitost odejít, udělat si v životě přestávku. Tvrdě jsem pracovala. I když jsem měla tuto zkušenost, ale protože jsem si myslela, že v tom nelze pokračovat, tak jsem se vrátila k jídlu, vrátila jsem se k jídlu jako každý jiný. A pak v roce 1993 jsem potkala Jasmuheen a tehdy jsem si uvědomila, konečně jsem pochopila, že je to možné. A pak jsem četla. Zjistila jsem, že existovali křesťanští mystici, jako Nicholas z Flue, Tereza Neumann, Marthe Robin, Sv. František z Assisi, kteří praktikovali inedii, protože to můžeme nazvat „inedií.“ A pak v Indii existuje Babádží – v Indii existuje spousta jogínů, kteří nejedí... po 70 let. Pokud jste viděli film „Světlo“, můžete jasně vidět, že to existuje. Tak jsem poznala, že můj mozek přijal možnost nejíst... Myslím tím živit se pevnou stravou, protože prána je „jídlo“. Ale udělala jsem velkou chybu, že jsem to řekla kamarádovi, který byl lékař a odborník na výživu a kterého jsem přivedla

k Reiki, proto jsme měli velmi blízký vztah. A když jsem mu to řekla, řekl: „Zakazuji ti to.“ Popadla ho totální panika. Řekl: „Ztratíš svalovou hmotu.“ Šla jsem na kontrolu do bichatské nemocnice. Ztratila jsem trochu svalové hmoty. Vyvinul na mě velký tlak, abych to nedělala, a naložil na mě tolik ze svých vlastních strachů... Dala jsem mu spisy od Jasmuheen a když jsem se rozhodla udělat to – neudělala jsem to. A Jasmuheen řekla, že pokud přijmete radu od někoho jiného, pokud následujete radu někoho jiného, pak nejste připraveni. Tak jsem zjevně nebyla připravena. Trvalo mi to celý ten čas. No, bylo to asi za rok nebo za dva, kdy jsem si myslela: „Ano, udělám to. Jdu na to! Udělám to!“ Opravdu jsem chtěla. Má duše po tom toužila. Takže, co vám pránická zkušenost přinesla? Začíná to už ve fyzické rovině. Například doma mám malé schodiště a vždy jsem se pokoušela stoupnout na nejvyšší schod, abych udržovala své tělo a uvědomila jsem si, že jsem rezavá, protože bylo bolestivé vystoupat po těch schodech. Poté, co žiji z prány,

už nemám bolesti kloubů,
mohu svižně stoupat
po schodech. Znovu
jsem objevila flexibilitu,
jakou jsem měla ve 20 letech.
Měla jsem nález ve střevch.
Doktor chtěl, abych
podstoupila kolonoskopii,
řekla jsem, že ne.
Nemám ráda děláni
testů na mém těle.
Již jsem se sama vyléčila
ze smrtelné rakoviny
pomocí harmonizujícího
zpívání a užíváním výhradně
přírodních prostředků.
Takže teď
jsem rozhodně nechtěla
jít na kolonoskopii.
Říkala jsem si,
že pokud tam něco je,
bylo by to ještě horší.
Je to má víra,
každý má svou vlastní.
Respektuji víru každého.
Neříkám, že každý
musí udělat to,
co jsem udělala já,
ale já jsem se rozhodla
myslet a modlit se, že budu
uzdravena přirozeně.
A pak 14. dne,
zatímco jsem neměla stolici,
protože jsem nejedla,
14. dne ráno jsem cítila,
jako bych měla mít stolici
a bylo to velmi příjemné.
Nebyla to kolitida,
nebylo to bolestivé,
vyprázdnila jsem tu hmotu.
Můj soused, který byl
osteopat a který se přišel
na mě dvakrát podívat,
jak se mi daří,
energeticky řečeno,
také zjistil,
že nález je pryč,
a nikdy se to nevrátilo.
Proces změny na pránickou
výživu je tak nějak také

procesem uzdravování.
Přesně tak.
Měla jsem od 11 let
chronický ekzém.
Zkoušela jsem všechno –
speciální stravu, půsty,
všechno –
nemohla jsem se vyléčit.
Ztratil se a nikdy nevrátil.
Očekávala jste, že to bude
uzdravující proces?
Ano, protože jsem četla
knihu od Jasmuheen,
kde říkala, že chodila
jako kachna
s nohama dovnitř
a potom měla například
rovné nohy,
vyzdravěla se jí
struktura kostí.
Takže jsem byla otevřená
k uzdravení,
ale nevěděla jsem,
že takto přirozeně.
Měla jste jiný tělesný pocit
po tom procesu?
Ano, pocit lehkosti,
protože trávit jídlo
vezme mnoho energie
a v porovnání s tím
jsem se cítila lehčí.
Takže říkáte, že už nemáte
hlad od doby, co jste
ochutnala pránické
jídlo. (Přesně tak.)
A jaký je přesně pocit,
nemít hlad?
Je to úžasné.
Je to úžasné,
protože věřím, že jídlo,
že potřeba jíst,
je jako závislost.
Samozřejmě to není tak zlé,
jako být alkoholikem
nebo narkomanem,
ale je to forma závislosti.
A často jíme,
abychom si vykompenzovali
emocionální obavy.
Anglicky řečeno:

„Nenacpávej své emoce,“
nenacpávej své emoce
jídlem, když procházíš
léčebným procesem.
A hodně lidí má tendenci
to dělat.
Když cítí strach, co dělají?
Často vyprázdní lednici.
Uklidňuje vás to
neurotickým způsobem.
Uklidní vás to,
kompenzuje to. (Ano.)
Fyzické jídlo je tedy
jenom způsobem
kompenzace, tak...
Ano, může to tak být.
Takže už nejste hladová
od doby, co jste
ochutnala pránickou potravu
a zároveň už nemáte depresi.
Ano, přesně.
Jak byste nám to vysvětlila?
Neumím to vysvětlit.
Víte, říkám,
že pokud máte
co do činění s energií,
nemáte žádné jistoty,
máte jen překvapení.
Viděla jsem několik
úžasných vyzdravení, která
se stala s Reiki, ale nikdy
jsem netvrdila, že léčím.
Jsem jako
Ambroise Paré, který
říkával: „Já léčím,
ale Bůh uzdravuje.“
Jak může člověk vysvětlit
tajemství života,
vyléčení?
Nejsou žádná vysvětlení.